

WINGS

WINGS

APRILYNNE PIKE

Wings

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Aprilynne Pike

Oorspronkelijke titel: *Wings*

Vertaling: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing/Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa

Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave juli 2022

ISBN 978-94-93265-20-2

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kenny, het brein achter mijn gekte

Laurels schoenen klepperden een vrolijk ritme op de vloer, in contrast met haar duistere stemming. Terwijl ze door de gangen van Del Norte High liep, keken mensen haar met nieuwsgierige ogen na.

Nadat ze het rooster in haar agenda nog eens had bekeken, vond Laurel het biologielokaal en haastte ze zich om een stoel bij de raamkant te bemachtigen. Als ze dan toch binnen moest zijn, wilde ze op zijn minst naar buiten kunnen kijken. De rest van de klas kwam langzaam binnengedruppeld. Een jongen glimlachte naar haar toen hij naar binnen stapte en ze probeerde terug te glimlachen. Ze hoopte maar dat hij niet dacht dat het een grimas was.

Een lange, magere man stelde zich voor als meneer James en begon tekstboeken uit te delen. Laurel begon onmiddellijk in het hare te bladeren. Het begin van het boek leek redelijk standaard: allerlei classificaties van planten en dieren, die kende ze, en daarna ging het over in de menselijke anatomie. Rond pagina tachtig begon de tekst echter op een vreemde taal te lijken die ze niet sprak. Laurel mopperde binnensmonds. Dit zou een lang semester gaan worden.

Terwijl meneer James de namen opnoemde, herkende Laurel een paar namen van haar eerste twee lessen die ochtend, maar het zou nog lang duren voordat ze ook maar de helft kon koppelen

aan de gezichten die haar omringden. Ze voelde zich verloren in deze zee van onbekende mensen.

Haar moeder had haar verzekerd dat al haar klasgenoten zich zo zouden voelen – het was tenslotte ook hun eerste dag in een nieuwe klas – maar niemand anders zag er verloren of bang uit. Misschien waren deze mensen na jaren openbare school wel gewend om zich zo te voelen en zag je het niet meer aan ze.

Thuisonderwijs had de afgelopen tien jaar prima gewerkt voor Laurel; ze zag geen reden om dat te veranderen. Maar haar ouders waren vastbesloten om alles goed te doen voor hun enige kind. Toen ze vijf was betekende dat thuisonderwijs in een klein stadje. En nu ze vijftien was, betekende dat blijkbaar een openbare school in een iets minder klein stadje.

Het klaslokaal werd stil en Laurel schrok op toen de leraar haar naam herhaalde. ‘Ja, sorry, ik ben er,’ zei ze snel.

Ze kromp ineen toen meneer James haar even bestudeerde over de rand van zijn bril en toen eindelijk verder ging met de volgende naam.

Laurel blies haar ingehouden adem uit en haalde haar notitieblok tevoorschijn om zo min mogelijk aandacht op zichzelf te vestigen.

Terwijl de leraar het lesprogramma van het semester uitlegde, dwaalden haar ogen steeds af naar de jongen die eerder naar haar had geglimlacht. Ze moest een grijns onderdrukken toen ze merkte dat hij haar ook stiekem bekeek.

Toen de les was afgelopen en meneer James hen naar de aula stuurde voor de lunch, stopte Laurel dankbaar haar boek in haar tas.

‘Hé.’

Ze keek op. Het was de jongen die naar haar had gekeken. Zijn ogen trokken als eerste haar aandacht. Ze waren felblauw en staken af tegen de olijfkleur van zijn huid. Die kleur leek niet op zijn plaats, maar niet op een slechte manier. Een beetje anders dan

anders. Zijn licht golvende lichtbruine haar, dat aan de lange kant was, hing in een zachte boog over zijn voorhoofd.

‘Jij bent Laurel, toch?’ Er verscheen een warme maar nonchalante glimlach met zeer rechte tanden op zijn gezicht. *Een beugel gehad waarschijnlijk*, dacht Laurel terwijl haar tong onbewust over haar eigen tanden ging, die ook vrij recht stonden. Gelukkig voor haar stonden ze van nature recht.

‘Ja.’ Haar stem stokte in haar keel en ze kuchte. Goh, wat voelde ze zich ineens een sukkel.

‘Ik ben David. David Lawson. Ik wilde even hallo zeggen. En welkom in Crescent City, denk ik.’

Laurel perste een kleine glimlach tevoorschijn. ‘Dank je,’ zei ze.

‘Wil je bij mij en mijn vrienden zitten tijdens de lunch?’

‘Waar bedoel je?’ vroeg Laurel.

David keek haar vreemd aan. ‘In... de kantine?’

Hij leek haar aardig, maar ze was het inmiddels zat om binnen opgesloten te zitten. ‘Eigenlijk ga ik liever buiten een plekje zoeken.’ Ze aarzelde. ‘Dank je wel.’

‘Buiten klinkt ook goed voor mij. Wil je wat gezelschap?’

‘Echt?’

‘Natuurlijk. Ik heb mijn lunch in mijn rugzak, dus ik ben er klaar voor. Trouwens,’ zei hij, terwijl hij zijn tas op één schouder hees, ‘je moet niet alleen gaan zitten op je eerste dag hier.’

‘Bedankt,’ zei ze na een kleine aarzeling. ‘Dat zou ik fijn vinden.’

Ze liepen samen naar het gazon achter de school en vonden een stukje gras dat niet al te vochtig was. Laurel spreidde haar jas op de grond uit en ging erop zitten; David hield de zijne aan. ‘Heb je het niet koud?’ vroeg hij, terwijl hij sceptisch naar haar spijkerbroek en mouwloze hemdje keek.

Ze deed haar schoenen uit en begroef haar tenen in het dikke gras. ‘Ik heb het niet vaak koud – tenminste, niet hier. Als we ergens heen gaan waar sneeuw ligt, voel ik me ellendig. Maar dit weer is perfect voor mij.’ Ze glimlachte ongemakkelijk. ‘Mijn

moeder zegt weleens dat ik een koudbloedig dier ben.’

‘Heb jij even geluk! Ik ben vijf jaar geleden vanuit Los Angeles hierheen verhuisd en ik ben nog steeds niet gewend aan de temperatuur hier.’

‘Zó koud is het niet.’

‘Nee, dat is zo,’ zei David met een grijns, ‘maar zó warm is het ook niet. Na ons eerste jaar hier heb ik de hoogste en laagste temperatuur in deze regio opgezocht. Wist je dat het verschil tussen de gemiddelde temperatuur in juli en december maar veertien graden is? Dát is pas erg.’

Ze vielen stil toen David zijn boterham begon te eten en Laurel met een vork in een salade prikte.

‘Mijn moeder heeft een extra cupcake voor me ingepakt,’ zei David, de stilte verbrekend. ‘Wil jij hem?’ Hij stak een mooie cupcake met blauw glazuur uit. ‘Zelfgemaakt.’

‘Nee, dank je.’

David keek twijfelend naar haar salade en toen weer naar de cupcake.

Laurel realiseerde zich wat David dacht en zuchtte. Waarom was dat altijd de eerste conclusie die iedereen trok? Ze was toch zeker niet de enige persoon in de wereld die gewoon heel erg van groenten hield? Laurel tikte met een nagel tegen haar blikje Sprite. ‘Nee, ik ben niet op dieet.’

‘Ik bedoelde niet...’

‘Ik ben veganist,’ onderbrak Laurel. ‘Behoorlijk streng, zelfs.’

‘O ja?’

Ze knikte en lachte toen stijfjes. ‘Je kunt nooit te veel groenten eten, toch?’

‘Nee, dat zal wel niet.’ David schraapte zijn keel en vroeg verder: ‘Dus eh... wanneer ben je hierheen verhuisd?’

‘In mei. Ik heb in de zomer veel voor mijn vader gewerkt. Hij is eigenaar van de boekwinkel in de stad.’

‘Echt waar?’ vroeg David. ‘Ik ben er vorige week geweest. Het

is een geweldige winkel. Maar ik kan me niet herinneren dat jij er was.'

'Dat is de schuld van mijn moeder. Ze heeft me de afgelopen week meegesleept om schoolspullen te kopen. Dit is het eerste jaar dat ik geen thuisonderwijs krijg en mijn moeder is ervan overtuigd dat ik niet genoeg spullen heb.'

'Thuisonderwijs?'

'Ja. Ze dwingen me om dit jaar naar een échte school te gaan.'

Hij grijnsde. Zijn toon was plagend, maar met een serieus randje: 'Nou, ik ben blij dat ze dat hebben gedaan.' Hij keek een paar seconden naar beneden naar zijn boterham voordat hij vroeg: 'Mis je je oude stad?'

'Soms.' Ze glimlachte zachtjes. 'Maar het is leuk hier. Het stadje waar we hiervoor woonden, Orick, is echt klein. Zo'n vijf-honderd mensen wonen er maar.'

'Wauw.' Hij grinnikte. 'L.A. is nét een beetje groter dan dat.'

Ze lachte en verslikte zich in haar frisdrank.

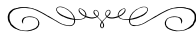
David keek alsof hij nog iets anders wilde vragen, maar de bel ging en in plaats daarvan glimlachte hij. 'Kunnen we dit morgen nog eens doen?' Hij aarzelde even en voegde toen toe: 'Met mijn vrienden erbij, misschien?'

Laurels eerste ingeving was om nee te zeggen, maar ze genoot van Davids gezelschap. Bovendien was meer sociale contacten opdoen nóg een reden waarom haar moeder dit jaar had aangedrongen op een openbare school. 'Ja hoor,' zei ze voordat ze niet meer durfde. 'Dat zou gezellig zijn.'

'Top.' Hij stond op en reikte haar de hand. Hij trok haar over-eind en grijnsde even scheef. 'Nou, ik... zie je nog wel, denk ik.'

Ze keek hoe hij wegliep. Zijn jasje en loszittende spijkerbroek leken min of meer op die van alle anderen, maar er was een zekerheid in zijn manier van lopen die hem onderscheidde van de massa. Laurel was jaloers op die zelfverzekerde pas.

Misschien zou ze ooit zelf ook zo'n zekere tred hebben.

Laurel gooide haar rugzak op het aanrecht en zakte onderuit op een barkruk. Haar moeder keek op van het brooddeeg dat ze aan het kneden was. ‘Hoe was het op school?’

‘Het was klote.’

Haar handen pauzeerden. ‘Let op je taalgebruik, Laurel.’

‘Nou, het is gewoon zo. En er is geen beter woord om het te omschrijven.’

‘Je moet het wat tijd geven, schat.’

‘Iedereen staart me aan alsof ik een freak ben.’

‘Ze staren naar je omdat je nieuw bent.’

‘Ik zie er niet uit zoals alle anderen.’

Haar moeder grijnsde. ‘Zou je dat dan willen?’

Laurel rolde met haar ogen, maar moest toegeven dat haar moeder een punt had. Ze mocht dan thuisonderwijs hebben genoten en een beetje beschermd opgevoed zijn, maar ze wist dat ze veel leek op beroemde tieners in tijdschriften en op tv.

En dat vond ze best leuk.

De puberteit was mild voor haar geweest. Haar bijna doorschijnende, witte huid had niet geleden onder acne en haar blonde haar was nooit vettig geweest. Ze was een lichtgebouwde, lenige vijftienjarige met een perfect ovaal gezicht en lichtgroene ogen. Ze was altijd slank geweest, maar niet te dun, en had de laatste jaren zelfs wat rondingen gekregen. Haar ledematen waren lang en slank en ze liep met de gratie van een danseres, hoewel ze nooit les had gehad.

‘Ik bedoelde dat ik me anders kleeed.’

‘Je zou je kunnen kleden zoals iedereen, als je dat zou willen.’

‘Ja, maar ze dragen allemaal lompe schoenen en strakke jeans en drie overhemden in lagen over elkaar.’

‘Dus?’

‘Ik hou niet van strakke kleren. Ze zijn kriebelig en geven

me een ongemakkelijk gevoel. En serieus, wie wil er nou lompe schoenen dragen? Bah.'

'Dan draag je wat je wilt. Als je kleren potentiële vrienden weg-jagen, zijn die mensen niet het soort vrienden dat je wilt hebben.'

Typisch weer zo'n moederding om te zeggen. Lief, eerlijk, en compleet nutteloos. 'Het is er zo lawaaierig.'

Haar moeder stopte met kneden en veegde haar pony uit haar gezicht, waardoor ze een veeg meel achterliet op haar voorhoofd. 'Lieverd, je kunt moeilijk verwachten dat een hele middelbare school zo stil is als wij met z'n tweeën alleen. Wees redelijk.'

'Ik b n redelijk. Ik heb het niet over het nodige soort lawaai. Die mensen rennen rond als wilde apen. Ze krijsen en lachen en janken de longen uit hun lijf. En ze staan te zoenen tegen hun lockers aan.'

Haar moeder zette haar hand in haar zij. 'Verder nog iets?'

'Ja. De gangen zijn donker.'

'Ze zijn helemaal niet donker,' zei haar moeder, haar toon een beetje verwijtend. 'Ik heb vorige week die hele school met je bekeken en alle muren zijn wit geschilderd.'

'Maar er zijn geen ramen, alleen die vreselijke fluorescerende lichten. Ze zijn zo nep en ze geven geen  cht licht in de gangen. Ze zijn gewoon... donker. Ik mis Orick.'

Haar moeder begon het deeg tot broden te vormen. 'Vertel me eens iets leuks over vandaag. Ik meen het.'

Laurel liep naar de koelkast.

'Nee,' zei haar moeder en stak een hand op om haar tegen te houden. 'Eerst iets leuks vertellen.'

'Ehm... Ik heb een aardige jongen ontmoet,' zei ze, terwijl ze om haar moeders arm heen stapte en een frisdrank uit de koelkast pakte. 'David...David nog iets.'

Het was haar moeders beurt om met haar ogen te rollen. 'Natuurlijk. We verhuizen naar een nieuwe stad, jij begint op een nieuwe school en het eerste wat je doet is met een jongen flirten.'

‘Zo ging het niet.’

‘Ik maak maar een grapje.’

Laurel stond zwijgend te luisteren naar hoe haar moeder het brooddeeg op het aanrecht rolde.

‘Mam?’

‘Ja?’

Laurel haalde diep adem. ‘Moet ik echt op die school blijven?’

Haar moeder wreef over haar slapen. ‘Laurel, we hebben het hier al over gehad.’

‘Maar...’

‘Nee. We gaan er niet wéér ruzie over maken.’ Ze leunde op het aanrecht, haar gezicht dicht bij dat van Laurel. ‘Ik ben niet vaardig genoeg om je thuis les te blijven geven. Om eerlijk te zijn had ik je waarschijnlijk al eerder naar de middelbare school moeten sturen. Het was alleen zo’n eind rijden vanuit Orick en je vader pendelde al en... nou ja. Het is nu wel de tijd ervoor.’

‘Maar je kunt zo’n thuisonderwijsprogramma bestellen. Ik heb ze online opgezocht,’ zei Laurel haastig toen haar moeder begon te praten. ‘Je hoeft niet echt les te geven. Het materiaal doet alles voor je.’

‘En hoeveel kost dat?’ vroeg haar moeder. Haar stem was zacht, maar ze had een wenkbrauw scherp opgetrokken.

Laurel viel stil.

‘Luister,’ zei haar moeder na een korte pauze, ‘over een paar maanden is dat iets wat we kunnen overwegen als je nog steeds zo’n hekel aan school hebt. Maar zolang ons huis in Orick niet verkocht is, hebben we geen geld voor iets extra’s. Dat weet je heus wel.’

Laurel keek naar beneden naar het aanrecht en liet haar schouders zakken.

De belangrijkste reden waarom ze naar Crescent City waren verhuisd, was omdat haar vader een boekwinkel had gekocht in Washington Street. Aan het begin van het jaar was hij er

langsgereden en zag hij een “te koop”-bord bij de boekhandel, die failliet ging. Laurel herinnerde zich dat ze haar ouders wekenlang had horen praten over wat ze konden doen om de winkel te kopen – een gezamenlijke droom van hen van toen ze net getrouwd waren – maar ze kregen het financieel niet voor elkaar.

Toen benaderde een man genaamd Jeremiah Barnes eind april Laurels vader op zijn werk in Eureka en zei dat hij er interesse in had om hun huis in Orick te kopen. Haar vader kwam bijna stuiterend van opwindning thuis. De rest was zo razendsnel gebeurd dat Laurel zich nauwelijks kon herinneren hoe het precies was gelopen. Haar ouders hadden dagen doorgebracht in de bank in Brookings en begin mei was de boekhandel ineens van hen en waren ze van hun kleine huis in Orick naar een nog kleiner huis in Crescent City verhuisd.

Maar de maanden kropen voorbij en nog steeds was de koop niet rond met meneer Barnes. Tot het zover was, was er weinig geld extra. Haar vader werkte lange dagen in de winkel en Laurel zat nu op de middelbare school.

Haar moeder legde een hand over de hare, warm en troostend. ‘Laurel, afgezien van de kosten, moet je ook leren om nieuwe dingen te omhelzen. Dit kan zó goed voor je zijn. Volgend jaar kun je vakken kiezen op niveau en je zou bij een sportteam of een club kunnen gaan. Dat staat allemaal heel goed op je CV als je naar de universiteit wilt.’

‘Ik weet het. Maar..’

‘Ik ben je moeder,’ zei ze met een grijns die haar strenge toon verzachtte. ‘En ik zeg dat je naar school moet.’

Laurel bromde wat en begon met haar vinger langs het voegsel tussen de tegels op het aanrecht te gaan.

De klok tikte luid terwijl Laurels moeder de bakvormen in de oven schoof en de timer instelde.

‘Mam, hebben we nog perziken uit blik? Ik heb honger.’

Haar moeder staarde Laurel aan. ‘Heb je hónger?’

Laurel tekende met haar vinger krullen in de condens op haar blikje frisdrank en vermeed haar moeders blik. 'Ik kreeg honger vanmiddag. Tijdens de laatste les.'

Haar moeder probeerde er niet te veel aandacht aan te schenken, maar ze wisten allebei dat het ongewoon was. Laurel had namelijk zelden honger. Haar ouders hadden Laurel jarenlang op haar nek gezeten vanwege haar vreemde eetgewoonten. Ze at wel bij elke maaltijd iets om hen tevreden te stellen, maar het was niet iets wat ze nodig had, laat staan dat ze ervan genoot.

Daarom stemde haar moeder er uiteindelijk mee in om altijd Sprite in de koelkast te hebben. Ze vond al die koolzuurhoudende drankjes maar niks, maar ze kon de 140 calorieën per blikje niet ontkennen. Dat was 140 calorieën meer dan water. Op deze manier wist ze tenminste dat Laurel iets binnenkreeg, zelfs al was het voornamelijk suiker.

Haar moeder haastte zich naar de voorraadkast om een blik perziken te pakken. Ze was waarschijnlijk bang dat Laurel toch van gedachten zou veranderen. De vreemde kronkel in Laurels maag was begonnen tijdens de les Spaans, twintig minuten voor de laatste bel. Het gevoel was een beetje minder geworden op weg naar huis, maar het was niet verdwenen.

'Alsjeblieft,' zei ze, terwijl ze een kom voor Laurel neerzette. Toen draaide ze zich om, om Laurel een beetje privacy te geven. Laurel keek omlaag naar de kom. Haar moeder had het zekere voor het onzekere genomen: een halve perzik en ongeveer een half kopje sap.

Ze at de perzik met kleine hapjes en staarde naar haar moeders rug, wachtend tot ze zich om zou draaien en zou gluren. Maar haar moeder was druk bezig met de afwas en keek niet één keer. Toch had Laurel het gevoel dat ze een denkbeeldige strijd had verloren, dus toen ze klaar was, pakte ze haar rugzak van het aanrecht en sloop de keuken uit voordat haar moeder zich kon omdraaien.

De bel klonk bij biologie en Laurel haastte zich om haar gehate biologieboek zo diep mogelijk in haar rugzak weg te stoppen.

‘Hoe was dag twee?’

Laurel keek op en zag David achterstevoren op zijn stoel aan de andere kant van de labtafel zitten. ‘Het ging wel.’ Ze had het nu tenminste gehoord toen de leraren haar naam opnoemden aan het begin van de les.

‘Ben je klaar?’

Laurel probeerde te glimlachen, maar haar mond gehoorzaamde niet. Toen ze gisteren had toegestemd om met David en zijn vrienden te gaan lunchen, had het een goed idee geleken. Maar de kramp van angst in haar borst bij de gedachte een hele groep volslagen vreemden te moeten ontmoeten deed haar ineenkrimpen. ‘Ja,’ zei ze, maar ze kon merken dat haar stem niet overtuigend klonk.

‘Weet je het zeker? Want het hoeft niet, hè.’

‘Nee, ik weet het zeker,’ zei ze snel. ‘Laat me mijn spullen even inpakken.’ Ze pakte langzaam haar notitieboekje en pennen. Toen ze een van haar pennen op de grond liet vallen, raapte David hem op en gaf hem aan haar. Ze trok eraan, maar hij liet niet los tot ze naar hem opkeek. ‘Ze zullen niet bijten,’ zei hij ernstig. ‘Dat beloof

ik.'

In de gang was David voornamelijk aan het woord en ratelde door over van alles en nog wat, totdat ze de kantine binnengingen en hij naar een klein groepje aan het eind van een van de lange, smalle tafels zwaaide. 'Kom mee,' zei hij, terwijl hij een hand op haar rug legde.

Het voelde een beetje vreemd aan dat iemand haar zo aanraakte, maar ook vreemd genoeg troostend. Hij leidde haar door het drukke gangpad en liet zijn hand zakken zodra ze bij de juiste tafel aankwamen.

'Hé jongens, dit is Laurel.'

David wees elke persoon aan en zei een naam, maar vijf seconden later had Laurel al geen idee meer wie wie was. Ze ging op de lege stoel naast David zitten en probeerde flarden van het gesprek om zich heen op te vangen. Afwezig haalde ze een blikje frisdrank tevoorschijn, een salade met aardbeien en spinazie, en de halve perzik in sap die haar moeder die ochtend had ingepakt.

'Een salade? Het is lasagnedag en jij eet een salade?'

Laurel keek naar een meisje met krullend bruin haar dat een vol dienblad met lunch van school voor zich had staan.

David nam snel het woord en onderbrak Laurels eventuele reactie. 'Laurel is streng veganist.'

Het meisje keek met een opgetrokken wenkbrauw naar de halve perzik. 'Ziet er meer dan veganistisch uit voor mij. Eten veganisten niet ook brood, of zo?'

Laurels glimlach was strak. 'Soms.'

David rolde met zijn ogen. 'De persoon die jou momenteel ondervraagt is Chelsea, trouwens. Hoi, Chels.'

'Je ziet eruit alsof je op een mega-dieet zit,' zei Chelsea, die Davids begroeting negeerde.

'Niet echt, dit is gewoon het soort eten dat ik lekker vind.'

Laurel zag Chelsea's blik teruggaan naar haar salade en voelde dat er nog meer vragen op het punt stonden gesteld te worden.

Het was waarschijnlijk beter om gewoon uitleg te geven in plaats van een heel spervuur aan vragen over zich heen te krijgen. ‘Mijn spijsvertering kan niet zo goed tegen normaal voedsel,’ zei ze. ‘Alles behalve fruit en groenten maakt me ziek.’

‘Dat is raar. Wie kan er nou leven van alleen maar groen spul? Ben je al naar een dokter geweest? Want...’

‘Chelsea?’ Davids stem was scherp, maar zacht. Laurel betwijfelde of iemand anders aan de tafel hem had gehoord.

Chelsea’s donkerbruine ogen verwijdden zich een beetje. ‘Oh, sorry.’ Ze glimlachte en terwijl ze dat deed, lichtte haar hele gezicht op. Laurel glimlachte zelf ook. ‘Aangenaam kennis te maken,’ zei Chelsea. Toen concentreerde ze zich op haar maaltijd en keek niet eens meer naar Laurels eten.

De lunchpauze duurde maar achtentwintig minuten – kort naar ieders maatstaven – maar vandaag leek hij eindeloos te duren. De kantine was vrij klein en de stemmen kaatsten als pingpongballen tegen de muren haar oren in. Ze had het gevoel dat iedereen tegelijk tegen haar schreeuwde. Verscheidene van Davids vrienden probeerden haar bij hun gesprekken te betrekken, maar Laurel kon zich niet concentreren omdat de temperatuur in de ruimte met de minuut leek te stijgen. Ze begreep niet waarom niemand anders het merkte.

Ze had die ochtend een T-shirt met mouwen uitgekozen in plaats van een hemdje, omdat ze zich de vorige dag zo misplaatst had gevoeld in haar topje. Maar nu leek de halslijn steeds hoger te worden, net zolang tot ze het gevoel had dat ze een coltrui droeg. Een strakke coltrui. Toen de bel eindelijk ging glimlachte ze en zei gedag, maar haastte zich de deur uit voordat David haar kon tegenhouden.

Ze liep snel naar de toiletten, liet haar tas op de grond aan de voet van de vensterbank vallen en duwde haar gezicht naar buiten de open lucht in. Ze ademde de koele, zoute lucht in en wapperde met de voorkant van haar shirt in een poging om de bries zoveel

mogelijk van haar huid te laten beroeren. De lichte misselijkheid die haar maag tijdens de lunch had geplaagd, begon te verdwijnen en tegen de tijd dat ze de toiletten uitstapte – met net genoeg tijd over om naar haar volgende les te hollen – voelde ze zich een beetje beter.

Na school liep ze langzaam naar huis. De zon en het briesje verkwikten haar en lieten het misselijke gevoel in haar maag volledig verdwijnen.

Toen ze de volgende ochtend haar kleding uitzocht, koos ze toch weer voor een hemdje.

Aan het begin van bio ging David in de stoel naast haar zitten. ‘Vind je het erg?’ vroeg hij. Hij was al gaan zitten; ze had niet eens kunnen protesteren als ze had gewild. Niet dat ze dat deed.

Laurel schudde haar hoofd. ‘Het meisje dat hier meestal zit, krabbelt de hele les hartjes in haar schrift voor een zekere Steve. Het leidt me nogal af.’

David lachte. ‘Waarschijnlijk Steve Tanner. Hij is super populair.’

‘Iedereen gaat zeker voor de meest voor de hand liggende persoon.’ Ze haalde haar tekstboek tevoorschijn en bladerde naar de pagina die meneer James op het whiteboard had geschreven.

‘Wil je vandaag weer met me lunchen? En met mijn vrienden,’ voegde hij er haastig aan toe.

Laurel aarzelde. Ze dacht al dat hij het zou vragen, maar ze had nog geen manier gevonden om nee te zeggen zonder hem te kwetsen. Ze mocht hem erg graag. En ze vond zijn vrienden aardig – de mensen die ze had kunnen horen boven al het lawaai uit, dan. ‘Ik denk het niet,’ begon ze. ‘Ik, eh...’

‘Komt het door Chelsea? Ze wilde je niet onzeker maken over je lunch, hoor, ze is gewoon altijd eerlijk. Het is eigenlijk wel

verfrissend als je er eenmaal aan gewend bent.'

'Nee, het ligt niet aan haar. Je vrienden waren allemaal erg aardig. Maar ik kan niet... Ik kan die kantine niet verdragen. Als ik de hele dag binnen moet zitten, wil ik de lunch buiten doorbrengen. Ik denk dat ik met al die vrijheid van tien jaar thuisschool moeite heb om hier zo in het gareel te lopen.'

'Dus iedereen was wel aardig?' fluisterde hij terwijl meneer James de klas tot de orde riep.

Laurel knikte.

'Vind je het erg als ze dan buiten met ons komen eten?'

Laurel was stil terwijl ze luisterde naar het begin van de les over fylums. 'Dat zou leuk zijn,' fluisterde ze uiteindelijk terug.

Toen de bel ging, zei David: 'Ik zie je buiten. Ik ga het de anderen vertellen, zodat ze kunnen komen als ze willen.'

Laurel liep naar de plek waar zij en David de vorige dag hadden gegeten. Zelfs na slechts drie dagen begon de school al wat vertrouwd te worden; ze voelde zich niet zo verloren en zelfs de mensenmassa die maandag zo overweldigend was geweest, leek vandaag niet zo erg.

Toen ze een redelijk droog stukje gras had gevonden, ging Laurel zitten en wachtte tot David terug zou komen. Een paar minuten later zag ze hem aan het hoofd van een tiental andere leerlingen. Niet iedereen had zich bij hem gevoegd, maar het was een flinke groep. Ze kwamen in een kring op het gras zitten en iedereen begon al snel op dezelfde manier te kletsen als de vorige dag.

Laurel wist niet zeker wat ze van Chelsea kon verwachten na gisteren, maar het meisje was een en al glimlach toen ze naast Laurel neerplofte.

Zoals David had gezegd, was Chelsea's eerlijkheid verfrissend en ook best amusant. Wat in haar hoofd omging, kwam ook haar mond uit. In het begin waren er een paar ongemakkelijke momenten, zoals toen Chelsea Laurel dingen vroeg over haar

thuissscholing en erop wees dat een hemdje en een korte broek niet veel beter waren dan een badpak aandoen naar school. Maar ze vertelde David ook dat hij eens wat gel in zijn haar moest doen en vertelde een jongen genaamd Max dat hij zou zakken voor Engels als ze hem niet weer haar aantekeningen liet lenen dit jaar, dus Laurel voelde zich niet per se persoonlijk belaagd.

Tegen de tijd dat de lunch voorbij was, herinnerde Laurel zich minstens de helft van de namen van de leerlingen en was ze erin geslaagd aan verschillende gesprekken deel te nemen. Chelsea en David gingen met haar mee naar haar volgende les en het voelde natuurlijk aan om met hen mee te lopen. Toen David een grapje maakte over meneer James, galmde Laurels lach door de gangen. Voor het eerst sinds ze Orick achter zich had gelaten, had Laurel het gevoel dat ze erbij hoorde.

De schoolweken erna vlogen sneller voorbij dan Laurel zich ooit had kunnen voorstellen na die eerste ongemakkelijke dagen. Ze voelde zich blij dat ze David had ontmoet; ze gingen vaak met elkaar om op school, en ze had ook een les samen met Chelsea. Ze at nooit alleen en ze had het gevoel dat ze Chelsea en David nu tenminste haar vrienden kon noemen. En de lessen waren oké. Het was anders om in hetzelfde tempo te moeten leren als iedereen, maar Laurel begon eraan te wennen.

Ze begon ook te wennen aan Crescent City. De stad was natuurlijk groter dan Orick, maar er was nog veel open ruimte en geen enkel gebouw was hoger dan twee verdiepingen. Hoge dennen en loofbomen groeiden overal, zelfs voor de supermarkt. Het gras op de gazons was dik en groen en bloemen bloeiden aan de lianen die over de meeste gebouwen kropen.

Op een vrijdag in september botste Laurel tegen David op toen ze net uit de les Spaans kwam, haar laatste les van die dag.

‘Sorry,’ verontschuldigde David zich, terwijl hij haar met een hand op haar schouder geruststelde.

‘Het is al goed. Ik was niet aan het opletten.’

Een moment ging voorbij en Laurel ontmoette Davids ogen. Ze glimlachte verlegen, tot ze besepte dat ze hem in de weg stond.

‘Oh, het spijt me,’ zei Laurel, terwijl ze uit de deuropening

stapte. 'Ik ga al.'

'Ehm, eigenlijk, was ik... op zoek naar jou.' Hij leek nerveus.

'Oké. Ik moet alleen even...' Ze hield haar boek omhoog. 'Ik moet dit in mijn locker stoppen.'

'Ik loop met je mee.'

'Oké.'

Ze liepen naar Laurels locker, waar ze haar Spaanse boek opborg, haar geschiedenisboek uit haalde en haar kluisje op slot deed. Ze glimlachte en keek David verwachtingsvol aan.

'Ik vroeg me af of je misschien vanmiddag met me uit wilde gaan?'

Haar glimlach bleef, maar ze voelde ook zenuwen in haar maag. Tot nu toe had hun vriendschap zich volledig beperkt tot school; Laurel realiseerde zich plotseling dat ze niet helemaal zeker wist wat David graag deed als hij niet aan het eten was of aantekeningen maakte. Maar de mogelijkheid om erachter te komen leek plotseling wel aantrekkelijk. 'Wat wil je gaan doen?'

'Er zijn wat stukken bos achter mijn huis. Aangezien je graag buiten bent, dacht ik dat we konden gaan wandelen. Er is daar een hele mooie boom waarvan ik dacht dat je die wel wilde zien. Nou, twee bomen eigenlijk, maar je zult het wel begrijpen als je het ziet. Als je dat wilt, bedoel ik.'

'Oké.'

'Echt?'

Laurel glimlachte. 'Natuurlijk.'

'Geweldig.' Hij keek de gang door en naar de achterdeur. 'Het is makkelijker als we via de achteruitgang gaan.'

Laurel volgde David door de drukke gang en naar buiten, de frisse septemberlucht in. De zon had moeite om door de mist heen te breken en de lucht was kil en zwaar van vochtigheid. Laurel trok haar jas aan en was blij dat ze vandaag een driekwart broek had gedragen in plaats van een korte broek. 'Het voelt alsof het weer omslaat. Alsof het vandaag officieel de eerste dag van de herfst is.'

David ritste zijn jas dicht. 'Ik denk het wel.'

Ze staken het voetbalveld achter de school over naar Grant Street en sloegen af naar Small Avenue. 'Hoe ver is je huis?' vroeg Laurel.

'Maar een paar straten verder.'

De lucht was koel en de wind waaide vanuit het westen en bracht de zilte geur van de oceaan met zich mee. Laurel haalde diep adem en genoot van de herfstlucht toen ze een rustig woonerf opliepen, ongeveer een kilometer ten zuiden van Laurels huis. 'Dus je woont bij je moeder?' vroeg ze.

'Ja. Mijn vader ging er vandoor toen ik negen was. Dus maakte mijn moeder haar school af en kwam hierheen.'

'Wat doet ze voor werk?'

'Ze is apotheker bij de Medicine Shoppe.'

'Oh.' Laurel lachte. 'Dat is grappig.'

'Waarom?'

'Mijn moeder is afgestudeerd in natuurgeneeskunde.'

'Wat is dat?'

'Zij is iemand die in principe al haar medicijnen maakt van kruiden. Ze kweekt zelfs een hoop van haar eigen spul. Ik heb nog nooit standaard medicijnen gehad, zelfs geen Paracetamol.'

David staarde haar aan. 'Je neemt me in de maling!'

'Nope. Mijn moeder maakt dingen die we in plaats daarvan gebruiken.'

'Mijn moeder zou flippen. Ze denkt dat er voor alles een pil bestaat.'

'Mijn moeder denkt dat dokters ons allemaal willen vermoorden.'

'Ik denk dat onze moeders iets van elkaar kunnen leren.'

Laurel lachte. 'Waarschijnlijk.'

'Dus je moeder gaat nooit naar de dokter?'

'Nee.'

'Ben je thuis geboren in plaats van in het ziekenhuis?'

‘Ik ben geadopteerd.’

‘Oh ja?’ Hij was een paar tellen stil. ‘Weet je dan wie je echte ouders zijn?’

Laurel snoof. ‘Nee.’

‘Waarom is dat grappig?’

Laurel beet op haar lip. ‘Beloof je niet te lachen?’

David stak zijn hand op alsof hij in de rechtszaal stond. ‘Ik zweer het.’

‘Iemand had me in een mandje op de stoep van mijn ouders’ huis gezet.’

‘Nee joh! Je zegt maar wat.’

Laurel trok een wenkbrauw naar hem op.

David gaapte haar aan. ‘Eerlijk?’

Laurel knikte. ‘Ik was een weeskind in een mandje. Maar ik was niet echt een baby. Ik was ongeveer drie en mijn moeder zei dat ik naar haar schopte en probeerde weg te komen toen ze de deur opendeden.’

‘Dus je was een peuter? Kon je al praten?’

‘Ja. Mam zei dat ik een grappig accent had dat ongeveer een jaar bleef hangen.’

‘Goh. Wist je niet waar je vandaan kwam?’

‘Mam zegt dat ik mijn naam wist en verder niets. Ik wist niet waar ik vandaan kwam of wat er gebeurd was of wat dan ook.’

‘Dat is het vreemdste verhaal dat ik ooit heb gehoord.’

‘Het zorgde voor een enorme juridische puinhoop. Nadat mijn ouders besloten hadden dat ze me wilden adopteren, lieten ze een privédetective zoeken naar mijn biologische moeder en allerlei dingen over tijdelijke voogdij en zo. Het duurde meer dan twee jaar voordat alles definitief was.’

‘Heb je tussendoor in een pleeggezin gewoond?’

‘Nee. De rechter met wie mijn ouders samenwerkten werkte goed mee, dus ik mocht het hele proces bij hen blijven wonen. Een maatschappelijk werker kwam elke week langs en mijn ouders

mochten me nergens buiten de staat mee naartoe nemen tot ik zeven was.'

'Raar. Vraag je je wel eens af waar je vandaan komt?'

'Vroeger wel. Maar er zijn geen antwoorden, dus het wordt op den duur frustrerend om over na te denken.'

'Als je kon ontdekken wie je echte moeder is, zou je dat dan doen?'

'Ik weet het niet,' zei ze, terwijl ze haar handen in haar zakken stak. 'Waarschijnlijk wel. Maar ik hou van mijn leven. Ik heb er geen spijt van dat ik bij mijn vader en moeder terecht ben gekomen.'

'Dat is cool.' David gebaarde naar een oprit. 'Deze kant op.' Hij wierp een blik op de lucht. 'Het ziet er naar uit dat het snel gaat regenen. Laten we onze tas binnen zetten en hopelijk hebben we nog tijd om de boom te bekijken.'

'Is dit jouw huis? Wat mooi, zeg.' Ze liepen naar een klein wit huis met een felrode deur toe; veelkleurige zinnia's vulden een uitgestrekt bloembed dat langs de voorkant van het huis liep.

'Dat mag ik hopen,' zei David terwijl hij het trappetje naar de voordeur opstapte. 'Ik ben deze zomer twee weken bezig geweest om het te schilderen.' Hij haalde een sleutel uit zijn zak en deed de deur van het slot. 'Het had eerst zo'n vreselijke groenbruine kleur.'

Ze zetten hun tas bij de voordeur neer en liepen een nette, maar eenvoudig ingerichte keuken in. 'Wil je ook iets?' vroeg David, terwijl hij de koelkast opende. Hij haalde er een blikje Mountain Dew uit en pakte een doos Twinkies uit de kast.

Laurel dwong zichzelf haar neus niet op te halen voor de Twinkies en keek in plaats daarvan de keuken rond. Haar ogen vonden een fruitschaal. 'Mag ik er hier een van?' vroeg ze, wijzend op een verse, groene peer.

'Ja. Pak maar.' Hij hield een waterfles omhoog. 'Water?'

Ze grijnsde. 'Tuurlijk.'

Ze stopten hun snacks in hun zak en David wees naar de

achterdeur. 'Deze kant op.' Ze liepen naar de achterkant van het huis en hij opende de schuifdeur.

Laurel stapte een goed onderhouden, maar door een schutting omheinde achtertuin in. 'Ziet eruit als een doodlopende weg voor mij.'

David lachte. 'Voor het ongetrainde oog misschien.'

Ze volgde hem naar een stenen muur achterin en met een snelle sprong trok hij zich omhoog en bleef daar zitten.

'Kom op,' zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak. 'Ik zal je helpen.'

Laurel keek sceptisch naar hem op, maar stak toch haar hand uit. Met verrassend weinig moeite klom ze het muurtje op.

De boomgrens kwam tot aan het hek, dus na een simpele sprong stonden ze in een bos met vochtige, gevallen bladeren als een dik tapijt onder hun voeten. Het dichte bladerdak dempte het geluid van auto's in de verte terwijl Laurel waarderend om zich heen keek. 'Het is hier mooi.'

David keek om zich heen met zijn handen op zijn heupen. 'Dat vind ik wel. Ik ben nooit een ontzettend buitenmens geweest, maar ik vind hier wel veel verschillende planten die ik onder mijn microscoop kan bekijken.'

Laurel keek schuin naar hem. 'Heb je een microscoop?' Ze grinnikte. 'Je bent echt een wetenschapsfreak.'

David lachte. 'Ja, maar iedereen dacht ook dat Clark Kent een nerd was, en dat viel uiteindelijk wel mee.'

'Vertel je me nou dat je Superman bent?' vroeg Laurel.

'Je weet maar nooit,' zei David plagend.

Laurel lachte en keek plotseling verlegen naar beneden. Toen ze opkeek stond David haar aan te staren. De open plek leek nog stiller te worden toen hun blikken elkaar ontmoetten. Ze vond de manier waarop hij naar haar keek zo prettig, zijn blik zacht en indringend. Alsof hij meer over haar te weten kon komen door alleen maar haar gezicht te bestuderen.

Na een lang moment glimlachte hij een beetje beschaamd